

SUPPLEMENT

An Introduction to the Three Weeks

The following excerpts from the **ספר כלבו** provide an introduction to the Three weeks. You may find it rewarding to note the practices that were followed in the 1200-1300's that are no longer followed.

ספר כלבו סימן סב—דין הלכות תשעה באב וסדר התפלה ודין ד' צומות

משנכנס אב ממעטין בשמחה כלומר שאין בונין בנין של שמחה ואין נוטעין נטיעה של שמחה ואין עושין סעודת ארוסין ונשואין אבל לארס מותר ואפילו ביום תשעה באב שמא יקדמנו אחר, ויש נמנעין מאכילת בשר משנכנס אב לפי שאין שמחה אלא בבשר ואע"פ כן אין צריכין להמנע מתבשיל שנתבשל בו הבשר דלצעורי נפשיה קא מכוין והא אצטער, ועוד דאמרינן בנדרים הנודר מן הבשר מותר בתבשיל, וכתב ה"ר אשר ז"ל וראיתי נשים יקרות שנמנעות מאכילת בשר ומשתית היין משבעה עשר בתמוז עד עשרה באב ואומרות שכך קבלו מאימותיהן דור אחר דור, ונראה לי משום דאמרינן בתלמוד במשנה בשבעה עשר בתמוז בטל התמיד וכן בעונותינו בטל נסוך היין ויש מן האנשים שנהגו כן,

COMMENT: What is the connection between women and the תמיד? Perhaps the following גמרא can answer that question:

א"ר יצחק בר רדיפא א"ר אמ"י: מבקרי מומין שבירושלים, היו נוטלין שכרן מתרומת הלשכה. אמר רב יהודה אמר שמואל: ת"ח המלמדין הלכות שחיטה לכהנים, היו נוטלין שכרן מתרומת הלשכה. אמר רב גידל אמר רב: ת"ח המלמדים הלכות קמיצה לכהנים, נוטלין שכרן מתרומת הלשכה. אמר רבה בר בר חנה אמר ר' יוחנן: מגיהי ספרים שבירושלים, היו נוטלין שכרן מתרומת הלשכה. אמר רב נחמן אמר רב: נשים האורגות בפרכות, נוטלות שכרן מתרומת הלשכה, ואני אומר: מקדשי בדק הבית, הואיל ופרכות תחת בנין עשויות.

TRANSLATION: Kesubot 106, 1-R. Isaac b. Radifa said in the name of R. Ammi: The inspectors of [animal] blemishes in Jerusalem received their wages from the Temple funds. Rab Judah said in the name of Samuel: The learned men who taught the priests the laws of ritual slaughter received their fees from the Temple funds. R. Giddal said in the name of Rab: The learned men who taught the priests the rules of kemizah received their fees from the Temple funds. Rabbah b. Bar Hana said in the name of R. Johanan: Book readers in Jerusalem received their fees from the Temple funds. R. Nahman said: Rab stated that the women who wove the [Temple] curtains received their wages from the Temple funds but I maintain [that they received them] from the sums consecrated for Temple repairs, since the curtains were a substitute for builder's work.

This **נמרא** reminds us that the **בית המקדש** was not only the religious and spiritual center of the Jewish people, it was also an important economic center. Many families earned their livelihoods by providing goods and services to the **בית המקדש**. Keep in mind that every two weeks a new group of **כהנים** (**משמרות**) would come to serve in the **בית המקדש**. Among them would be **כהנים** who just reached the age at which they could serve in the **בית המקדש**. There were people in **ירושלים** whose job it was to train the **כהנים**. In addition, the **בית המקדש** consumed a significant amount of material each day and required repairs. Once the **בית המקדש** was destroyed, the people who earned their livelihoods by serving the economic needs of the **בית המקדש** lost their source of income. It appears that this was an aspect of the **חורבן** that women chose to commemorate and is one origin of the period known as the Three weeks.

כלבו-ונהגו בספרד שאין אוכלין בשר מ"ח אב עד תשעה בו, וירושלמי אמר רבי ישמעאל אלין נשיא דנהיגי דלא למשתי חמרא מדעייל אב מנהגא שבו פסק אבן שתיה שנאמר (תהלים יא, ג) כי השתות יהרסון ונראה לי אבן שתיה שהיתה שם שתות יין הנסוך עכ"ל, וכתב בעל ההשלמה ז"ל שמשנכנס אב אין ראוי לכבס ולגהץ למעט בשמחה ואף על פי שאינו אסור אלא אותו שבת לבד.

שבת שחל תשעה באב להיות בתוכה אסור לספר ולכבס אפילו לכבס ולהניח עד אחר תשעה באב ולא בגדי המלבושין בלבד אסורין לכבס אלא אפילו הסדינין והמפות הגדולות והקטנות ואפילו כלי פשתן, מיהו לכבס ולהניח מותר ואפילו לגהץ לדעת הר"ם ז"ל ויש סוברים להתיר אפילו לכבס וללבוש ככבוס שלנו, והכבוס יש מפרשים אותו במים קרים בלא אפר, והגהוץ הוא שריית הבגדים בחמין עם האפר שהוא ממרקן יפה ואנו אין לנו לגהץ על הדרך הזה בשבת שחל תשעה באב להיות בתוכה אחר שרוב הנאת כבוס שלנו בבגדי מלבושינו ובגדי מטותינו על הדרך הזה ואין אסור לספר ולכבס אלא אותה שבת בלבד ולא כל אותה שבת אלא עד התענית, ולפני אותה שבת מותר, מכל מקום מנהג הזקנים שלא להסתפר כלל לפני אותה שבת כדי שיכנסו ליום התענית כשהם מנוולין וגוערין מאד במי שיספר, וכתב ה"ר יצחק ז"ל שבת שחל תשעה באב להיות בתוכה אסור לספר ולכבס, ומסיק רביעי שלאחריה מותר ומסיק חל להיות בערב שבת שמותר לספר ולכבס בחמישי מפני כבוד השבת.

ערב תשעה באב לא יאכל אדם שני תבשילין אפילו בלא בשר כגון ביצים וגבינה או דג ואל יאכל בשר אפילו אין לו אלא תבשיל אחד, ויש מי שאומר שלא אסר שני תבשילין אלא כשאוכלין דרך תענוג ושמחה כגון כל אחד לעצמו אבל אם אוכלין כתבשיל אחד כגון

להבין את התפלה

שישים כאחד גבינה וביצים או דגים לית לן בה ואף על פי שמסקנת ההלכה שאין אסור בבשר ויין אלא בסעודה המפסיק בה, והוא שיעשנה משש ולמעלה אבל אם עשאה מו' שעות ולמטה מותר מ"מ הנהיגו הראשונים ברוב המקומות שלא לאכול בשר כל אותו היום אלא למי שהיה חולה או חלוש, וכן נהגו בהרבה מקומות לבטל השחיטה מר"ח עד התענית או כל אותה שבת עד עבור מקצת יום התענית, ויש ששואל על מה זה שנהגו לשחוט בט' באב מחצות היום ולמעלה והשיב כיון שהכל יודעין שלא יאכלו היום אין בכך כלום, ורמב"ם ז"ל כתב מימינו לא אכלנו ערב ט' באב תבשיל ואפילו של עדשים אלא אם כן היה שבת אבל אוכל הוא בשר מליח כל זמן שאינו כשלמים רוצה לומר שעברו שני ימים ולילה א' משנמלח שזהו זמן אכילת שלמים וזה מותר אפילו בסעודה דמפסיק בה, וכתבו הפוסקים ז"ל שלא נאמר זה אלא לפי מנהגם או לפי מנהג הרכים והמעוננים שאין אוכלין בשר בכל יום ויום כי אם בן יומו אבל לפי מנהגנו עתה שכל השנה אנו אוכלין בשר ששהה במליחתו כמה ימים לא נתיר לאכול בשר בסעודה המפסיק בה אפילו נמלח כמה ימים וכן המנהג כמו שכתבנו, ואין שותין בה יין כלל אבל שותה הוא יין מגתו כל זמן שהוא תוסס כלומר רותח שאין הנאה בשתייתו כלל, וכמה תסיסתו ג' ימים, וכתב ה"ר יצחק ז"ל ריב"א אומר כי תבשיל של תפוחים וכל דבר הנאכל כמות שהוא חי ובשלן אף על פי שאין בהן משום בשולי גוים כיון דמערבין בהן ערובי תבשילין שפיר מקרי תבשיל. . .

ואמרו ז"ל מקום שנהגו לעשות מלאכה בט' באב עושין שלא לעשות אין עושין ובכל מקום תלמידי חכמים בטלין וכן ראוי לעשות לכל אדם כדי שיראה מתענה שאם יעשה אדם מלאכה לא ירגיש בתעניתו מתוך טרדת מלאכתו ועוד שאפשר מתוך טורח המלאכה שלא יוכל להתענות ועוד שאמרו ז"ל כל העושה מלאכה בט' באב אינו רואה סימן ברכה לעולם וכל האוכל ושותה בתשעה באב אינו רואה בשמחה ירושלם וכל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בשמחה שנאמר (ישעיה סו, י) שישו אתה משוש כל המתאבלים עליה וכתב הר"ף ז"ל לעולם יעשה האדם עצמו כתלמיד חכם וליכא משום יוהרא עכשיו כיון שאין אנו רגילין במלאכה בשאר יומי כל כך דדוקא בימיהם שהיו רגילין לעשות מלאכה כל היום שייך יוהרא מיהו במקום שרגילין לעשות מלאכה כמו בספרד צ"ע לענין תשעה באב מיהו גם שם נהגו שלא לעשות מלאכה ולישא וליתן דאמרינן ביבמות דשבת שחל תשעה באב בתוכה אסור לישא וליתן יש לומר היינו משא ומתן של שמחה כגון צרכי חופה דומיא דלבנות ולנטוע דמפרש התם כגון אבורנקי של מלכים אם כן אסור להרבות במשא ומתן ר"ל שיתמעטו יותר משאר ימים עכ"ל. . .

ואסור לקרות בתורה ובנביאים ובכתובים ולשנות במשנה ובתלמוד ובהלכות ובאגדות לפי שכל אלה משמחין הלב שנאמר (תהלים יט, ט) פקודי ה' ישרים משמחי לב אבל קורא הוא

בקינות ובאיכה ובדברים הרעים שבירמיה ובמדרש איכה רבתי כדי להזכיר חורבן בהמ"ק, כתב ה"ר יצחק ז"ל ובפרק אלו מגלחין וכיוצא בהן, והר"ף ז"ל כתב ובפירוש איכה אבל לא בפירוש איוב משום דהוי עמוק טפי ואמרינן קורין דוקא אבל לענין סברא אסור, ותינוקות של בית רבן מבטלין, ולא ילך ויטייל בשוק כדי שלא יבא לידי שחוק והתול.

וקצת מן החכמים נמנעים מהנחת תפלין, וכתב ה"ר יצחק ז"ל שמותר להניח תפלין דקרו לה בפרק החולץ אבלות ישנה והר"ף ז"ל כתב הלכך לא עדיף מיום שני דאבל דמניח תפלין כדאיתא במועד קטן וכן כתב ה"ר שמותר להניח אבל הוא אינו מניח בבקר משום דכתיב (איכה ב, יז) בצע אמרתו שקרע פורפירין דיליה, ואסור לשורר בזמן הזה משום אבלות ירושלים אך בבית חתנות מותר ושיר שהוא שבת של הקב"ה מותר בכל מקום . . .

ערב ט' באב במנחה מקדימין לבא לבית הכנסת ומתפללין תפלת המנחה כמו בשאר ימי השבוע ויש מקומות שאין אומרים תחנה וכן כתב הר"ף ז"ל טעם דאין אומרים תחנה בט' באב לא ביום ולא בלילה דכתיב (איכה ג, ח) שתם תפלתי, ואחר תפלת המנחה הולכין לבתייהן ואוכלין ושותין בעוד היום גדול, ואח"כ הולכין לבית הכנסת ושליח צבור יורד לפני התיבה ופותח והוא רחום וכל הקהל כאחד יורדין מעל כסאותם ושולפין מנעליהן ויושבין לארץ ואומרים ברכו ומסדרין תפלת ערבית וקורין ק"ש בברכותיה ומתפללין י"ח על הסדר וכולל בברכת בונה ירושלים מעין המאורע כמו שאמרו ז"ל אם בא לומר בסוף כל ברכה וברכה מעין הברכה אומר ומה שמוסיף בה הוא ברכת נחם וכו', וגומרין תפלתן על הסדר ובכל תפלות ט' באב אומר אותה כדאמרינן בירושלמי רבי אחא אומר מעין המאורע בתשעה באב ומאי ניהו רחם וכו', ונהגו הראשונים ז"ל לומר רחם בתפלת ערבית ושחרית ובתפלת המנחה נחם לשון נחמה שמבקשין נחמה בסוף היום, אמנם ה"ר שמואל מאיור"א היה אומר נחם בין ביום בין בלילה ופירוש לגיונות חיילות, במרד תבכה, ויש נוסחאות במרד כמו לשון מרירות, ויש נוסחאות במרד כמו לשון עניה ומרודיה. ואחר תפלת ערבית אומר קדיש זוטא, ואחר כך יושב שליח צבור והקהל לארץ בדאגה ושמוון וקורין מגלת איכה בנהי גדול עד השיבנו ה' אליך, ויש מקומות חולקין בקריאתו כי יש מקומות שקורין אותו כל הקהל, ויש מקומות שאין קורין אותו כי אם החזן לבד וכל הצבור שותקין ומכבין כל הנרות ואצלנו מנהג לקרא כל אחד ואחד³ ואחרי כן מכבין כל הנרות ואחר כך פותח שליח צבור קינות לעגם הנפשות ולשבר הלבבות, ומקוננים שם עד רביע הלילה האנשים בבית הכנסת שלהם והנשים בבית הכנסת שלהן⁴ וכן ביום מקוננים אנשים לבד ונשים לבד

1. Our custom not to wear תפלין was not universally accepted at that time.

2. This practice is no longer followed. We recite נחם only at מנחה.

3. This practice is no longer followed.

4. Notice that men and women had separate places of prayer.

להבין את התפלה

עד קרוב לשליש היום ואח"כ אומרים סדר קדושה ומתחיל מואתה קדוש ואין אומרים ובא לציון בלילה לפי שאין גואל בא בלילה ואחר כך אומרים קדיש שלם, וכולן נפטרין לבתיהן ואין נותנין שלום זה לזה אלא מתנהגים כאבלים לכל דבריהם ואם נתן להם עם הארץ שלום משיבין לו בשפה רפה ובכבוד ראש.

בשחר משכימין לבה"כ ואומרים ברכות וקרבנות ופסוקי דזמרה עד ומהללים לשם תפארתך ומשם ואילך הוא מן השירה ואין לומר שירה לעת כזאת⁵, ואומרים תפלת יוצר כמו בחול ואומר רחם בבונה ירושלים כמו שאמר בתפלת ערבית וגומרין תפלתן ואומרים קדיש זוטא ואחר כך מוציאין ספר תורה בלתי עטרה והופכין המפה וגוללין הספר במקום שפל על גבי ספסל או על גבי קתדרא ולא על גבי המגדל, וכל כך כדי לעורר הלבבות להתאבל ולהתאונן על חרבן הבית, ויש אומרים שאין גוללין אותו אלא במקומו שלא למעט בכבודו, וקורין ג' בפרשת כי תוליד בנים (דברים ד, כה) ואומרים קדיש זוטא, והג' מפטיר בירמיה (ח, יג) אסוף אסיפם ואומרים אשרי ומחזירין ספר תורה למקומו, ואחר כך יושבין לארץ ואומר קינות כל אחד כפי השגתו וכל המרבה לקונן ולהתאונן עליו הכתוב אומר שישו אתה משובש כל המתאבלים עליה, ואחר כך אומר סדר קדושה ומתחיל ובא לציון ומדלגין ואני זאת בריתי לפי שיש בו ודברי אשר שמתו בפוך, ויום זה אסור בתלמוד תורה כמו שבארנו, ואחר סדר קדושה אומר קדיש שלם, ונפטרין לבתיהם וכל אחד יושב בדד וידום ויש מקומות שאין מקוננין עד אחר סדר קדושה והכל לפי המנהג, ואחר כך מתקבצין בבית הכנסת וקורין איוב כלו', למנחה הולכין לבית הכנסת ואומרים אשרי וקדיש זוטא, ומוציאין ספר תורה וקורין ויחל משה כמו בשאר הימים מהתענית והג' מפטיר דרשו (ישעיה נה, ו) והמפטיר בין בשחרית בין במנחה מברך לפני ברכה אחת ושלישה לאחריה שאינו אומר על התורה רק מסיים מגן דוד וכן בכל שאר התעניות שלא נתקנה ברכה על התורה רק לשבתות וימים טובים שמזכירין בה ענין היום ומודים השם על המתנה הנכבדת שנתן לנו מאותן הימים, ואח"כ מחזירין הספר למקומו ואומר קדיש זוטא ומתפללין י"ח ואומרים נחם בבונה ירושלים בלשון נחמה כמו שבארנו, ואחר תפלת המנחה אומרים קדיש שלם ומתפללין תפלת ערבית והולכין לבתיהם לשלום,

ומסעודה המפסיק בה ואילך אסור לרחוץ פניו ידיו ורגליו וכל שכן שאסור לאכול ולשתות אפילו מים וכן כתב הראב"ד ז"ל, וכתב עוד ונראה לי שאם התנה תנאו מועיל לרחיצה ולשתות מים ואפילו לרחוץ כל גופו עד שקיעת החמה ע"כ, ובין השמשות שלו אסור כמו ביום הכפורים ואע"ג דלאו דאורייתא הוא החמירו ביה רבנן, ואסור להושיט אצבעו במים

5. They would skip in אשיר ישי in פסוקי דזמרה.

6. Another practice that Ashkenazim do not follow.

בט' באב כמו ביום הכפורים והטעם משום אבלות ואע"פ שאבל (אסור) [מותר] לרחוץ פניו ידיו ורגליו בצונן בתשעה באב אסור ואם היו ידיו מלוכלכות בטיט ובצואה רוחץ כדרך וגם כשיוצא מבית הכסא מנקה ידיו לתפלה, וכן נמי מפה שרויה במים ועשויה כמין כלים נגובים מעבירה על גבי עיניו ואינו חושש, ושומרי פירות עוברין עד צוארם במים ואינן חוששין ומכל מקום כל רחיצה שהיא לשם הנאה אסור כל היום בין רחיצת כל גופו ופניו ידיו ורגליו, ומי שמקל לרחוץ מן המנחה ולמעלה רגליו במפה או בשום מקום עובר על דברי חכמים, אך מנהג קדום שהנשים רוחצות ראשן מן המנחה ולמעלה ביום תשעה באב⁷ והזקנים הראשונים ז"ל הנדינו זה ולטובה נתכוונו ועשו סמך לדבר על מה שאמרו באגדה כי המשיח נולד ביום תשעה באב, וכמו שעשינו זכר לחורבן ולאבלות כן צריך לעשות זכר לגואל ולמנחם כדי שלא יתיאשו מן הגאולה וזה האות לא הוצרך רק לנשים ולכיוצא בהן שהן חלושי כח אבל אנו כולנו מאמינים ובטוחים בנחמות הכתובות שנויות ומשולשות בספרי הנביאים אך הנשים שאינן יודעות ספר צריכות חזוק.

TRANSLATION OF ITALICIZED MATERIAL: *It was an ancient practice that women wash their heads from the time of Mincha forward on Tisha B'Av. The elders at that time approved the practice because the practice started for a valid reason. They relied upon a Midrash that taught that the Moschiach was born on Tisha B'Av. Just as we perform acts on Tisha B'Av in the morning to commemorate the destruction of the Beis Hamikdash and to demonstrate mourning so too we must perform acts on Tisha B'Av to commemorate the redemption and the comfort that we anticipate. We do this so that we do not lose hope that the ultimate redemption will arrive. This idea is not just necessary for women who arguably are physically weak but also we who are believers and are sure that the comforts prophesied by our Prophets will be fulfilled but women who are not as conversant with the books of the prophets need this act in order to strengthen their beliefs.*

NOTE: The concept of **כדי שלא יתיאשו מן הגאולה** may explain the rule of **סמיכת גאולה לתפלה**. Neither **רבי יוחנן** nor the **גמרא** give a reason for the requirement of **סמיכת גאולה לתפלה**. The reason may be: **כדי שלא יתיאשו מן הגאולה**. **רבי יוחנן** was one of the first **אמוראים**. He lived in **ארץ ישראל** after the Bar Chochba rebellion. The defeat of Bar Chochba, who many believed to be the Moschiach, must have caused tremendous anguish and despair. **סמיכת גאולה לתפלה** is a reminder that the **גאולה** will come. Reciting the **פסוק** of **א-דני תפתח** and the **פסוק** of **יהיו לרצון** is our way of demonstrating **שלא יתיאשו מן הגאולה**.

7. This is an interesting practice that was established for a very meaningful purpose.